

Aur și argint

Daniel Vișan-Dimitriu

Ești singură-n apus, în prag de toamnă,
când gândurile-ți toate, purpurii,
îți urcă pâ'n' la nori și te îndeamnă
să le urmezi, ca ele să devii.

Obrajii-ți ard, iar inima pulsează
în ritm ce-ți face sângele torent
ce îți inundă trupul și cutează
să-ți fie, al dorinței, stimulent.

Te lași în voia cerului o vreme,
și îți alinți un dor neîmplinit,
plutești în rubiniul cu poeme
al zilei ce se-ndreaptă spre sfârșit.

În liniștea apusului, îți pare
că Soarele, pe drumul său de foc,
e timpul ce se scurge într-o mare
în care anii nu-s decât un joc.

Îți cauți gândurile - se-nserează -
le-aduni sub raze care nu te mint
din Luna ce, acum, îți luminează
cărarea cu șuvițe de argint.